

то към определени животни и растения като към разумни същества или духове. В една много стара песен от „Des Knaben Wunderhorn“²⁵⁸ една девойка, ядосана на леската, задето я укорила за голямата ѝ влюбчивост и податливост на изкушения, казва, че брат ѝ ще дойде и ще отсече храста. На което Госпожа Леска отвърща:

*„Дори да дойде да ме отсече,
напролет храст отново ще расте,
ала девичият венец, ако изсъхне,
веч нивгаш няма да разцъфне“.*

За да попречат на децата да берат още неузрелите лешници, в кантона Сен Гал им казват: „S' Haselnussfräuli chumt“ – „Господарката на лешниците идва!“. Затова броеницата от лешници или лесковата пръчка носят късмет и е добре да има такива окачени в дома. Вероятно огърлиците от лешници, открити в праисторически гробници, са били не само украшения, но и амулети.

Сред популярните поговорки можем да причислим следващата от „Gorski Vijenac“:

*„A eto si udrijo vladiko,
U nekakve smućene vjetrove,
Ko u marču što udre vještice“.*

*„Но ето че и ти, владико,
в смутни ветрове се мяташ,
както вещиците се мятат в добитъка“²⁵⁹.*

²⁵⁸ „Вълшебната хорна на момчето“ (нем.) – сборник с текстове на народни песни и балади, публикуван в три тома в Хайделберг, Германия, в периода 1805–1808 г. от Клеменс Брентано и Ахим фон Арним. Гьоте казва, че този сборник „има своето място във всеки дом“ – б. пр.

²⁵⁹ „Gorski Vijenac“ („Горски венец“), изд. 1847 г., епическа пиеса в стихове от Петър II Петрович Ньегош (1813–1851) – поет, един от основателите и владетел на Черногорската държава. Цитираният откъс е преведен от автора неточно: